

Quin llibre va a la foguera?

Blanca Bardagil dirigeix 'Llibres per cremar', amb Ramon Vila com a protagonista

Vic

J.V.

Una ciutat és assetjada. A fora, hi ha un guerra i un clima hivernal cru. A dins, al pis d'un catedràtic, s'hi refugien un professor jove i una estudiant, la seva parella. No tenen cap altre combustible per escalfar-se que els llibres, i han de decidir quins van al foc. Aquesta és la situació que la novel·lista francesa Amélie Nothomb plantejava a la seva única obra de teatre, que per primera vegada s'ha traduït i es posa en escena en català, sota el títol de *Llibres per cremar*. L'estrena és aquest divendres i dissabte a L'Atlàntida, en la sessió que obre la segona meitat de la temporada. I amb un destacat protagonisme osonenc: Blanca Bardagil dirigeix el muntatge, amb Ramon Vila en el paper d'un dels tres protagonistes.

Vila és el catedràtic, a qui no es coneix mai pel nom. Ell és El Professor. Al seu costat, Roger Batalla (Daniel) i Paula Sunyer (Marina). La tessitura d'haver de cremar llibre els enfronta en posicions diferents: "Quin és el paper de la cultura per a l'ésser humà? És més important el benestar o la cultura?"

(Ve de la pàgina 32)

privats, però trobaran la fórmula perquè sigui satisfactori per a totes les parts. I que els públics tinguin la certesa que el servei municipal és tal com el volen. El recorregut que s'ha anat fent aquest any, ha distensat molt la situació. Potser fem les mateixes coses que abans, però posant-hi més llum.

Si ara vaig a la web de L'Atlàntida, podré trobar la informació econòmica que no hi havia abans?

Encara no, perquè estem reformant la web. Hem convocat un concurs, s'hi han presentat quatre o cinc empreses, i la setmana que ve es resoldrà. Demanaria una mica de paciència. Ja hi ha molta informació, però filarem més prim.

Parlem poc de l'Escola de Música, d'on ve vostè precisament. També es deia que havia de garantir que tot-hom hi pogués accedir sense barreres socials...

Agraeixo molt a tota la gent de l'escola que m'animessin a presentar-me. Ara em resulta molt gratificant mirar-me-la des d'un altre punt de vista. No em deixaré

D'esquerra a dreta, Ramon Vila, Paula Sunyer, Roger Batalla i Blanca Bardagil, a la sala de Cornellà de Llobregat on assagen

L'autor s'ha de preocupar per millorar la humanitat?", es qüestiona Blanca Bardagil. I encara una altra qüestió: "Les impostures sobre el valor que tenen o no tenen determinats autors, les que ha construït el meu personatge en tota una vida de fer tesis culturals", explica Ramon Vila.

Al capdavant, sempre que hi ha una guerra per fora

se'n crea una a dins, "la més miserable". Aquí el conflicte s'estableix en el triangle que formen tres persones de diferents edats i situacions socials. "Al final, el personatge femení, el més jove i més feble en teoria, acaba essent superior als altres", explica Bardagil. I aquest és també un dels motius pels quals la directora i dramaturga de Vic es va llançar

a aquest repte, a partir del text que havia traduït un dels mateixos actors, Roger Batalla. Ell va ser qui es va fixar en l'obra de Nothomb, perquè ja li semblava que les seves novel·les tenien molt de teatral. De fet, alguna ja s'havia adaptat per a l'escena. I ell va trobar aquest text, amb el títol original de *Les combustibles*, l'únic que l'autora havia escrit pensant

de dir que és de les escoles de tot Catalunya amb més incidència social, un 2% de tota la població de Vic i un 20% de la població escolar. Dit això, s'ha de treballar per l'accés social des de tots els sentits. No volem que cap alumne potencial en quedi fora per raons econòmiques ni culturals: s'estan revisant els barems socials, s'ha augmentat l'aportació de beques i s'està treballant en el programa "Si toquem junts, sona millor". Des de l'Escola de Música, per iniciar-se, i des del Conservatori, per poder fer estudis d'aprofundiment.

Però aquí no s'hi veuen els fills de la migració, entre l'alumnat...

Tenim feina a fer, no només econòmica sinó de mediació. Hi ha barreres culturals importants, en l'aspecte de la música. És més fàcil portar-los a fer futbol que música. En altres cultures, la música *occidentalitzada* fins i tot crea un rebuig, va en contra dels valors culturals propis. Per això dic que falta mediació. Insisteixo en el pla "Si toquem junts..." els nens que venen, treballen conjuntament, sigui quina sigui la seva procedència. El

problema és quan volem que ingressin en el circuit. L'impediment cultural és més gran que l'econòmic.

L'aposta que va fer el seu predecessor, Lluís Vila d'Abadal, per la música clàssica, era estratègica? La mantindrà vostè?

Aprofito per agrair-li que m'ha posat molt fàcils les coses, a mi i a la institució. Més enllà de la seva apos-

"L'Atlàntida ha de tenir com a segell propi i d'identitat la música clàssica"

ta personal, perquè és un meloman, el seu projecte era coherent amb la vocació musical de la ciutat i amb la vinculació d'aquest complex amb l'Escola de Música. A hora d'ara, és de les ofertes més consolidades que tenim, amb un índex d'assistència alt i dels que té més públic fidelitzat. I els Grans Concerts són el nostre aparador a Catalunya i també a escala internacional. El cicle Clàssica Jove, de mica en mica, l'anirem convertint més en

un projecte que en un simple cicle de concerts, amb una residència musical i amb l'Acadèmia de Quartets del Quartet Casals, que enguany tornarà. L'Atlàntida ha de tenir com a segell propi, com a identitat diferenciada, la música clàssica.

El Centre d'Arts Escèniques -L'Atlàntida teatre, per entendre'ns- i l'Escola de Música han d'anar de la mà, ja que viuen junts?

Seria absurd resignar-nos a viure només de costat, com en una comunitat de veïns, i compartir despeses. Hem de fer projecte conjunt, tot i que els bioritmes són diferents. Salvat tot això, hem de poder-ho fer.

Li sap greu que hagi desaparegut el Festival de Cantonigròs, encara que en aquest cas no era de la programació pròpia?

Home, sí! I si les administracions hi volguessin jugar, en un futur, L'Atlàntida voldrà anar més enllà de ser un simple continent. El festival té un patrimoni humà i cultural indiscutible, després de 35 anys, encara que portés fins ara l'empremta molt personal del seu creador. Per això potser té sentit que ell

pròpiament per al teatre. Va pensar en Bardagil per dirigir-la, "perquè la Nothomb té una manera molt personal d'escriure personatges femenins, i havia de ser una dona qui ho dirigís". De fet, és el personatge de l'estudiant la que planteja que potser cal cremar llibres per escalfar-se, "la línia vermella que els altres no volen traspasar perquè diuen que si cremen els llibres, serà com haver perdut la guerra".

L'obra té tres actes, amb una senzilla escenografia en què l'espai està encerclat per

AMÉLIE NOTHOMB

Autora d'èxit

Amélie Nothomb és una de les escriptores franceses més conegudes. Novel·les com *Higiene de l'assassí*, *Cosmètica de l'enemic* o *Biografia de la fam* es troben entre els seus èxits.

llibres tirats per terra i amb una estufa com a element destacat. "Els diàlegs tenen esgrima dialèctica *a la francesa*, sense grans monòlegs, amb molta acció teatral", diu Roger Batalla. Una vegada estrenada a Vic, farà temporada durant tres setmanes al Círcol Maldà de Barcelona i sortirà de gira.

Llibres per cremar .L'Atlàntida, Vic. Divendres, 26 i dissabte, 27 de gener de 2018, 2/4 de 9 vespre.

també ho hagi volgut cloure. Valorarem la possibilitat de refundar-lo.

Teatres Amics, el grup que L'Atlàntida va crear amb els teatres de Viladecans, Sant Cugat, Granollers i Manresa, només funciona com a central de compres?

Ara n'estem fent també un pla estratègic, que ens està tutoritzant l'anterior director, Lluís Vila d'Abadal. Quan vaig arribar, ja s'estava pensant si tenia més recorregut. I jo diria que el té. Fins i tot, més enllà dels cinc equipaments actuals, com a grup dels auditoris i teatres de la categoria E3.

Hem vist concerts de pop i rock a l'auditori, amb una barra de bar a dins... Per atreure nous públics?

No ens hem de confondre amb això d'aproximar-nos a públics joves, perquè en tenim molts entre els fidels. Però obrir L'Atlàntida més cap a aquest sector és un repte que tenim, i per això amb el proper concert de Mishima comencem el cicle de l'Espai Concert. Igualment, crec que L'Atlàntida ha d'afavorir encara més el fet de convertir-se en un espai de trobada social.